

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 95.574 van 17 mei 2001
in de zaak A. 66.787/VII-13.561.**

In zake : Jean NIJS,
die woonplaats kiest bij
advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

de bestendige deputatie van de
provincieraad van LIMBURG.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Jean NIJS op 11 december 1995 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 22 november 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg waarbij het beroep dat hij had ingediend tegen het besluit van 24 februari 1994 van het college van burgemeester en schepenen van Meeuwen-Gruitrode tot weigering van de milieuvergunning om in die gemeente, ter plaatse Plockroy, een stal voor 500 mestvarkens met bijhorende opslag van 1.575 m³ mest te exploiteren, niet wordt ingewilligd en de beroepen weigeringsbeslissing wordt bevestigd;

Gelet op het arrest nr. 59.242 van 25 april 1996 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 8 juni 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 14 februari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 maart 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BREWAEYS, die verschijnt voor de verzoeker en van bestuurssecretaris N. CREMERS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 11 november 1993 vraagt de verzoeker aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Meeuwen-Gruitrode een milieuvergunning voor het uitbaten

van een mestkalverstal, met bijhorende mestopslag van 1.575 m³, ter plaatse Plockroy 13.

Het genoemd college weigert de vergunning op 24 februari 1994.

1.2. De verzoeker tekent op 21 maart 1994 beroep aan bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg.

De bestendige deputatie wijst op 20 juli 1994 het beroep als ongegrond af.

1.3. Deze beslissing wordt vernietigd met het arrest nr. 54.268, van 4 juli 1995, van de Raad van State.

1.4. Ten gevolge van deze vernietiging wordt de beroepsprocedure overgedaan.

Met het bestreden besluit wordt de vergunning opnieuw geweigerd, thans op grond van de volgende motivering :

"Overwegende dat, gelet op de uitgebrachte adviezen, het thans ook past de milieuvergunning niet toe te staan, inzonderheid op grond van de volgende overwegingen :

- 1) dat de exploitatie van de mestkalverstal gepland is in de gemeente Meeuwen-Gruitrode; dat deze gemeente behoort tot die welke zijn opgesomd in het artikel 26 van het besluit van de Vlaamse regering van 17 december 1992 tot uitvoering van sommige artikelen van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen m.n. gemeenten met mestoverschotten; dat gelet op het bestaande mestoverschot in Meeuwen-Gruitrode verdere uitbreiding van de mestproductie door verhoging van de veestapel, conform de adviezen van zowel de V.L.M., de Provinciale Landbouwdienst als het L.I.S.E.C. niet wenselijk is;
- 2) dat door de inplanting van de nieuwe stal in een gemeente die reeds te kampen heeft met een mestoverschot de milieulast tengevolge van de ammoniakemissies nog zal stijgen; dat zulke stijging niet meer kan worden aanvaard gelet op de biologisch waardevolle en voor ammoniakemissies

- gevoelige biotopen in de omgeving (Abeek en Turfven), zoals blijkt uit het advies van de deskundige Milieu van de P.M.V.C. enerzijds en van het LISEC anderzijds, dat in opdracht van het Vlaamse Gewest een biologische studie van de Provincie Limburg heeft uitgewerkt die resulteerde in opgestelde biologische waarderingskaarten, die een overzichtelijk beeld geven van de plaatsen waar kwetsbare biotopen in de Provincie voorkomen;
- 3) dat ons College de hierna weergegeven bijkomende adviezen van de deskundige Milieu, de V.L.M. en het L.I.S.E.C. in verband met de overproductie van mest en de ammoniakemissie in de gemeente Meeuwen-Gruitrode bijtreedt;
- a) dat de deskundige Milieu van de P.M.V.C. in zijn bijkomende advies van 28-09-1995 o.m. het volgende terzake vermeldt : 'het op ongeveer 100 m van de inrichting gelegen natuurgebied maakt deel uit van de biologisch zeer waardevolle vallei van de Abeek en omvat het biologisch zeer waardevolle turfven.

Het gaat hier om voedselarme, voor ammoniakemissies gevoelige vegetaties. De uit de stallen geëmitteerde ammoniak zal voornamelijk neerslaan binnen een straal van 500 m. Na de natuurlijke bacteriële omzetting wordt er nitraat gevormd in de bodem. Dit nitraat zal een bijkomende voedselaanrijking (eutrofiering) veroorzaken waardoor de zeer zeldzame en aan voedselarme bodems en wateren aangepaste organismen zullen verdwijnen. Naast de effecten die via bodemprocessen lopen zijn er ook effecten die veroorzaakt worden door directe aantasting van de bladeren of naalden van de bodem en struiken in dit natuurgebied.

Om de hierboven vermelde redenen is mijn advies ONGUNSTIG voor de exploitatie van deze stal voor 500 mestkalveren';

- b) dat het L.I.S.E.C. in zijn bijkomend advies dd. 12 oktober 1995 onder andere het volgende aanhaalt :

'- De inplanting van het bedrijf is gesitueerd in de omgeving van een aantal ekotopen die volgens de Biologische Waarderingskaart (uitgave door het Ministerie van Volksgezondheid en het Gezin - Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie - Coördinatiecentrum van Biologische Waarderingskaart 1985) en bijbehorende verklarende tekst (bij kaartblad 26) als zeer waardevol wordt beschreven. Recente vaststellingen ter plaatse duiden aan dat de situatie t.o.v. 1985 NIET is veranderd. Behalve bewoning, recreatie en maïsakkers worden de ekotopen essen- en olmenbos (Va), rietveld (Mr), nitrofiel elzenbos (Vn) en natte ruigte met moerasspirea (Hf) als biologisch zeer waardevol

ingekleurd en de ekotopen graasweide (Hp) met oude heg (Kh) en populieren aanplant op vochtige plaats met ondergroei van ruderaal bos (Lhi) als waardevol ingekleurd;

- Op basis van gegevens van het N.I.S. en de V.L.M. kan een overschot in de mestbalans worden vastgesteld voor de gemeente Meeuwen-Gruitrode; uit een studie van het LISEC van juni 1995 ('Evolutie van de veestapel in Limburg in de periode van 1989 tot 1994') blijkt dat rekening houdend met een zekere kunstmestgift de gemeente Meeuwen-Gruitrode de gemeente is met het grootste aantal overschotbedrijven en de grootste absolute hoeveelheid mestoverschot (zowel in stikstof als in fosfaat);

- Als gemeente gesitueerd in Noord-Limburg bevatten de putwaters in deze regio de hoogste concentraties aan nitraat en nitriet. De mediaanwaarde voor nitraat wordt voor de regio in de periode 1985-1994 voor diverse jaartallen overschreden (Studie 'Evolutie van enkele stikstofparameters in het grondwater in Limburg', LISEC, april 1995);

- De diepere grondwaterlagen in de gemeente Meeuwen-Gruitrode zijn beïnvloed en op sommige lokaties verontreinigd door stikstofparameters (studie : 'Grondwaterkwaliteit in Limburg', AMINAL, i.s.m. Provinciebestuur van Limburg, 1992)';

c) dat de V.L.M. in zijn bijkomend advies van 24 augustus 1995 het eerdere ongunstig advies bevestigt;

- 4) dat, alhoewel het Bestuur Milieuvergunningen in eerste instantie een gunstig advies verleende, hierin toch reeds wees op mogelijke geurhinder van niet enkel de reeds bestaande stallen (43.000 slachtkuikens en 50 runderen) maar ook van de nieuwe stal die slechts op veertig meter van de bestaande stallen gepland is; dat deze geurhinder in hoofdzaak het gevolg is van ammoniakemissie die in de gemeente Meeuwen-Gruitrode nu reeds zeer groot is; dat die potentiële geurhinder ook impliciet blijkt uit het ongunstig advies van de deskundige Milieu van de P.M.V.C., die verwijst naar een nabijgelegen woning en het nabijgelegen landelijk woongebied;

dat, in tegenstelling tot hetgeen in het advies van de B.M.V. is vermeld, uit de bij de aanvraag gevoegde plannen blijkt dat de afstand van het perceel waarop de inplanting is voorzien tot de nabijgelegen vreemde woning en het nabijgelegen landelijk woongebied, respectievelijk slechts dertig meter en nul meter (aangrenzend) bedraagt; dat dit tevens wordt bevestigd in het advies van de deskundige milieu";

2. Ten gronde

2.1. Eerste middel

2.1.1.1. Overwegende dat de verzoeker als eerste **middel** aanvoert :

"1. Schending van de artikelen 23 en 25 van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985, van artikel 52.5.a Vlare I, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van de beginselen inzake behoorlijk bestuur.

Wanneer de aanvrager beroep aantekent tegen een in eerste aanleg geweigerde milieuvergunning is de termijn, voorzien door art. 23, par. 2 van het milieuvergunningsdecreet, binnen dewelke de beroepsinstantie moet beschikken, een vervaltermijn (E. LANCKSWEERDT, 'De milieurechtspraak van de Raad van State', T.M.R., 1995, p. 451, nr. 32).

De verwerende partij gaat er desondanks van uit dat na het vernietigingsarrest een nieuwe mogelijkheid bestond om de beroepsprocedure over te doen, hoewel de raadsman van verzoeker haar bij brief van 16 augustus 1995 wees op de onmogelijkheid ratione temporis om nog uitspraak te doen. De verwerende partij gaat er tevens van uit dat de aanvangsdatum van de dwingende beslissingstermijn, voorzien door artikel 23 van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 een aanvang nam op de datum van ontvangst van het vernietigingsarrest.

Deze zienswijze kan niet worden aanvaard.

A. De stelling dat na een annulatie de administratieve overheid over een nieuwe beslissingstermijn van gelijke duur beschikt is strijdig met het mechanisme van stilzwijgende goedkeuring dat door de decreetgever in artikel 25, par. 1 van het decreet van 28 juni 1985 werd ingesteld (zie bij analogie het advies dd. 14 februari 1995 van de heer Auditeur BAERT in de zaak G/A 61.900/IV-14.939, VT4 limited/Vlaamse Gemeenschap : het kabeldecreet van 4 mei 1994 voorziet ook dat de vergunning voor wijziging van programma's op het kabelnet geacht wordt stilzwijgend te zijn verkregen wanneer de Vlaamse regering niet binnen een termijn van vier maanden een beslissing heeft genomen).

B. In casu gaat het om de schorsing van een weigeringsbeslissing. Die schorsing heeft met het gezag van een rechterlijke uitspraak vastgesteld dat het tegen het bestreden besluit aangevoerde middel ernstig was, met als gevolg dat de verwerende partij die opgetreden is als orgaan van het actief bestuur, veel meer dan op grond van het vernietigingsarrest

alleen, er toe aangezet werd om de zaak opnieuw te onderzoeken, in het licht van het gestelde in het schorsingsarrest, en, in voorkomend geval, de aangevochten beslissing in te trekken en opnieuw op de vergunningsaanvraag te beschikken (E. LANCKSWEERDT, 'Het administratief kort geding', nr. 99 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Sedert het schorsingsarrest wist de verwerende partij derhalve dat er een grote kans bestond dat haar besluit onwettig zou worden verklaard en bijgevolg vernietigd.

De verwerende partij is weliswaar in beginsel niet verplicht om reeds na het schorsingsarrest een nieuwe beslissing te nemen. Dergelijke verplichting kan alleen voortspruiten uit het vernietigingsarrest (RvSt. nr. 44.586, 19 oktober 1993). Die opvatting moet echter in het huidige geval worden genuanceerd.

De beginselen van behoorlijk bestuur leggen immers de overheid de verplichting op om binnen een redelijke termijn te beslissen, ook in de gevallen waarin geen dwingende beslissingstermijn is opgelegd (RvSt. nr. 38.697, 7 februari 1992, RvSt. nr. 45.999, 4 februari 1994; RvSt. nr. 49.386, 30 juni 1994; RvSt. nr. 51.495, 2 februari 1995). Het feit dat een toepasselijke reglementering geen termijn voorschrijft betekent niet dat de redelijke termijn-eis niet zou gelden (RvSt. nr. 54.431, 10 juli 1995). In het huidige geval weegt de verplichting om tijdig te beslissen uiteraard nog zwaarder vermits de decreetgever aan de overheid die over de vergunningsaanvraag in beroep te beslissen heeft een dwingende termijn heeft opgelegd. Het verstrijken van deze termijn, zonder dat een beslissing werd genomen, heeft voor gevolg dat de aanvrager geacht wordt over een stilzwijgende vergunning te beschikken.

Uit deze rechtsbeginselen volgt dat, wanneer de overheid gebonden is door een dwingende beslissingstermijn, zij onmiddellijk na het arrest waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de weigeringsbeslissing wordt bevolen, de bestreden (en geschorste) beslissing moet intrekken en de aanvraag opnieuw moet onderzoeken, mits dit nog tijdig geschiedt. Alleen deze handelwijze is overeen te brengen met de vereiste van behoorlijk bestuur.

Er anders over beslissen zou er op neer komen dat de overheid die op een onwettige wijze na beroep een milieuvergunning weigerde, en dus een fout heeft begaan, door het feit dat de benadeelde aanvrager een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij Uw Raad moet instellen om de wettigheid te laten herstellen, over een veel ruimere termijn zal kunnen beschikken dan deze voorzien door artikel 23 van het decreet van 28 juni 1985. De verwerende partij zou aldus qua termijn uit de door haar

begane onwettigheid een voordeel putten, wat vanzelfsprekend niet kan worden aanvaard".

2.1.1.2. Overwegende dat de verwerende partij, samengevat, repliceert :

De verzoeker laat na aan te geven waarom het door verweerster ingenomen standpunt dat zij over een nieuwe beslissingstermijn beschikt, strijdig is met het in artikel 25, § 1, van het milieuvergunningsdecreet vervatte mechanisme van de stilzwijgende goedkeuring.

Verzoekers argument is ook te vaag om te worden beoordeeld.

Het argument gaat ook niet op, nu de Raad van State reeds in het arrest nr. 23.870 stelde dat een vernietigingsarrest een retroactieve werking heeft, waardoor de overheid in een positie teruggebracht wordt waarin zij haar bevoegdheid opnieuw kan aanwenden.

Na ontvangst van het vernietigingsarrest van 4 juli 1995 beschikte de tegenpartij opnieuw over de volle termijn om op het beroep te beschikken.

Een schorsingsarrest houdt niet in dat de overheid opnieuw moet statueren over de zaak.

Als er een annulatieberoep wordt ingesteld zal de aanvrager van een milieuvergunning steeds langer in de rechtsonzekerheid verkeren dan een aanvrager die een beschikking heeft gekregen waartegen geen annulatieberoep werd ingesteld.

In het arrest nr. 33.830 nam de Raad van State aan dat een verschil in behandeling dat louter voortvloeit uit een niet-intentioneel begane onwettigheid - die uiteraard steeds in het voordeel of het nadeel uitvalt van een particulier in vergelijking met een andere - nog geen schending van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel inhoudt.

Wat de verzoeker wil houdt zelf een ongelijke behandeling van de vergunningsaanvragen in.

De verzoeker zou willen dat telkenmale een beslissing omtrent een milieuvergunningsaanvraag vernietigd wordt de milieuvergunning stilzwijgend is toegekend, ongeacht de reden van vernietiging, en zonder dat nog aan belangenafweging kan worden gedaan of milieuvoorwaarden kunnen worden opgelegd.

Zodoende zouden niet alle vergunningaanvragers op gelijke wijze behandeld worden.

De verzoeker interpreteert de terugwerkende kracht van de arresten van de Raad van State verkeerd.

Een vernietiging van de weigering van een milieuvergunning brengt de zaken terug in een toestand waarin zij zich bevonden na de vergunningsaanvraag maar voor het onderzoek ervan door de overheid.

De tegenpartij was verplicht de zaak opnieuw in onderzoek te nemen en te statueren.

De tegenpartij beschikte daartoe over de volle termijn;

2.1.1.3. Overwegende dat de verzoeker in zijn memorie van wederantwoord nog benadrukt dat een vernietiging door de Raad van State voor gevolg heeft dat een administratieve handeling uit de rechtsorde verdwijnt, dat zij geen juridische gevolgen kan hebben en dat zij bijgevolg de termijn niet kan hebben gestuit, en dat men overigens geen schorsende werking kan toekennen aan een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State; dat hij voorts betoogt :

"De gevolgen van de (burgerlijke stuiting) van een verjaringstermijn worden in het Burgerlijk Wetboek geregeld, o.m. door artikel 2247.

Indien de dagvaarding nietig is uit hoofde van een gebrek in de vorm, indien de eiser afstand doet van zijn eis of indien zijn eis wordt afgewezen wordt de stuiting voor niet-bestaande gehouden.

Het stuitend karakter van de dagvaarding is dus slechts voorwaardelijk. Artikel 2247 van het B.W. stelt immers voorop dat de dagvaarding voor onbestaande wordt gehouden telkens als de eis wordt afgewezen. De uitslag van het proces is dus beslis-

send om te weten of de dagvaarding al dan niet stuit. Indien het vonnis de vordering van de eiser afwijst, moet worden besloten dat de dagvaarding de loop van de verjaring intact heeft gelaten. De verjaring is dan met andere woorden gewoon blijven doorlopen. Artikel 2247 maakt geen onderscheid naargelang van de grond van de afwijzing. De reden waarom de vordering wordt afgewezen heeft dus in beginsel geen belang (W. WILMS, 'Dagvaarding en verjaring', nrs 91 en 92).

De grondslag van dit systeem is dat de dagvaarding die een geding inleidt een stuitende werking heeft, maar wanneer naderhand blijkt dat de eis wordt afgewezen, heeft dit tot gevolg dat het geding (retroactief) in het niets verdwijnt, zodat de stuiting meteen geacht wordt nooit te hebben plaatsgevonden (W. WILMS, o.c., nr. 95).

Dezelfde beginselen gelden bij nietige dagvaarding. Het principe geldt dus : 'quod nullum est, nullum producit effectum'.

Men moet thans, voor wat deze beginselen betreft, het woord dagvaarding enkel vervangen door het woord overheidshandeling.

Indien de overheidshandeling nietig is uit hoofde van een gebrek in de vorm of indien zij onwettig wordt bevonden naar de grond (hetgeen kan worden gelijkgeschakeld met de term 'indien de eis wordt afgewezen'), wordt de stuiting voor niet-bestaande gehouden.

De nietige, vernietigde overheidshandeling kan dus de termijn voorzien door de artikelen 23, § 1 en 25 van het Milieuvergunningsdecreet niet hebben gestuit zodat verzoeker alleszins over een stilzwijgende milieuvergunning beschikt;"

2.1.2. Overwegende dat het thans bestreden besluit werd genomen binnen vier maanden na de betekening, op 27 juli 1995, van het vernietigingsarrest nr. 54.268; dat ingevolge dit arrest de verwerende partij in de positie was teruggebracht waarin zij haar bevoegdheid, die zij tevoren onrechtmatig had uitgeoefend, opnieuw kon aanwenden met al de waarborgen die haar in staat moeten stellen die bevoegdheid, ditmaal rechtmatig, uit te oefenen, rekening houdend met onder meer het vernietigingsarrest van de Raad van State; dat, in de tijd gezien, dit impliceert dat door de betekening van het vernietigingsarrest de zaak weer in de toestand werd gebracht waarin ze zich bevond na het indienen van het beroep, maar voor het onderzoek ervan door de overheid;

dat, nu de vernietigde beslissing er een is die de milieuvergunning weigert, de verwerende partij na de betekening van het annulatiearrest opnieuw over de volle termijn van vier maanden beschikte om een nieuwe beslissing te nemen; dat het middel niet gegrond is;

2.2. Tweede middel

2.2.1.1. Overwegende dat de verzoeker in zijn **tweede middel** de schending aanvoert van de artikelen 33 en 34 van het meststoffendecreet van 23 januari 1991 en van het uitvoeringsbesluit van de Vlaamse regering van 17 december 1992; dat hij betoogt dat het bedoelde decreet ten tijde van het nemen van het bestreden besluit geen grond bood om een milieuvergunning te weigeren;

2.2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar **memorie van antwoord** betoogt dat het middel feitelijke grondslag mist, nu zij zich niet op het meststoffendecreet baseerde om de milieuvergunning te weigeren, hetgeen blijkt uit een eenvoudige lezing van het bestreden besluit, dat zij vrijwel uitsluitend rekening hield met de nefaste invloed van de ammoniakemissies, dat de ligging van het bedrijf in de gemeente Meeuwen-Gruitrode slechts een zeer ondergeschikt criterium was dat zeker niet de doorslaggevende factor was voor het dictum van het besluit, dat ook de mestafzet geen determinerende rol speelde bij de weigering van de milieuvergunning, dat de vraag of de verzoeker al of niet over voldoende mestafzet beschikt in het bestreden besluit zelfs niet aan bod komt, dat de ligging van het bedrijf in de gemeente Meeuwen-Gruitrode niet als motief op zich werd aangewend om de gevraagde milieuvergunning te weigeren, doch enkel als één van de toetsingselementen om in casu te evalueren of de hinder die ingevolge de ammoniakemissie van de stal onvermijdelijk zal veroor-

zaakt worden, als ernstig en bovenmatig moest worden beschouwd;

2.2.2. Overwegende dat uit de hoger geciteerde motivering van het bestreden besluit blijkt dat de mestproductie van de inrichting een belangrijk weigeringsmotief was; dat daarbij zelfs uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 26 van het uitvoeringsbesluit van 17 december 1992; dat de Raad van State geen bepaling bekend is die ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing voorschreef dat de aanvrager van een milieuvergunning bij zijn aanvraag documenten diende te voegen of in de loop van de vergunningsprocedure documenten diende over te leggen met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de door de geplande inrichting te produceren dierlijke mest; dat het meststoffendecreet van 23 januari 1991 op voormeld tijdstip geen regels bevatte met het oog op het beoordelen van een milieuvergunningsaanvraag, noch verbodsbepalingen die aanleiding konden geven tot het weigeren van een dergelijke vergunning; dat blijkens voormeld decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan zoals ze toen golden vier mestafzetmogelijkheden voorhanden waren : het opbrengen op eigen cultuurgronden, vervoer naar cultuurgronden van gebruikers gelegen in dezelfde of in aangrenzende gemeenten, vervoer naar andere dan voormelde gronden door een door de Mestbank erkend vervoerder en, tenslotte, afname door de Mestbank; dat de overheid derhalve niet de bevoegdheid bezat om bij wege van het weigeren van een milieuvergunning een toekomstig exploitant reeds vooraf de mogelijkheid te ontzeggen om van een of meer van die wettelijke mestafzetmogelijkheden gebruik te maken; dat het middel gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie aanvoert dat het hierboven onwettig bevonden motief slechts van ondergeschikt belang is, en

de andere criteria krachtig genoeg zijn om het besluit te schragen;

2.3.2. Overwegende dat uit de hoger geciteerde motivering van het bestreden besluit blijkt dat drie van de vier vermelde motieven rechtstreeks gerelateerd zijn aan de problematiek van de afzet van de geproduceerde mest; dat zelfs het motief betreffende de geurhinder (motief nr. 4) gerelateerd wordt aan de ammoniakemissie; dat het gegrond bevinden van het tweede middel bijgevolg tot vernietiging van het bestreden besluit moet aanleiding geven,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 22 november 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg waarbij het beroep dat Jean NIJS had ingediend tegen het besluit van 24 februari 1994 van het college van burgemeester en schepenen van Meeuwen-Gruitrode tot weigering van de milieuvergunning om in die gemeente, ter plaatse Plockroy, een stal voor 500 mestvarkens met bijhorende opslag van 1.575 m³ mest te exploiteren, niet wordt ingewilligd en de beroepen weigeringsbeslissing wordt bevestigd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op zeventien mei tweeduizend, door de
VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.